

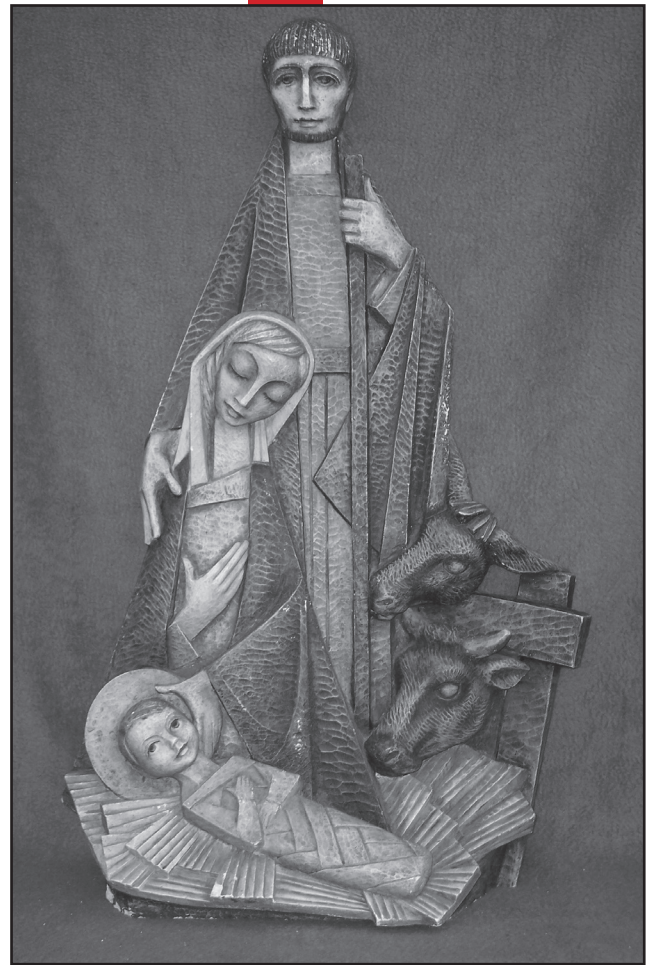
Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784

Consolamini

Het vierde couplet van het rorate caeli, het mooie gezang van de advent, begint met de woorden consolamini Troost u, troost u, mijn volk, weldra zal uw redding komen.

In het verpleeghuis, waar ik werk, wonen veel mensen die lijden of verdriet hebben. Behalve op de revalidatie afdelingen is dit voor onze bewoners immers hun laatste thuis. Ondanks de inspanningen van de zorgers en de familieleden om een warme en veilige zorg en omgeving te bieden is het voor veel bewoners moeilijk om zich te schikken in de bestaande situatie. Je bent ook nogal wat kwijt geraakt. Je eigen thuis, waar alles doordrenkt was van je leven: de keuze van de inrichting, je eigen stoel en plekje, je eigen orde en ritme. De mogelijkheid om je leven zelf in te richten, op te staan wanneer jij dat wilt en 's morgens een hele dag voor je om zelf in te vullen samen met je huisgenoten of partner, je eigen regie dus. Ook je status ben je in een zorginstelling vaak kwijt, thuis in je eigen omgeving ben je iemand met je geschiedenis, je functie of beroep. En zo kun je nog even doorgaan. Door het falen van je lichaam of geest

*Lees verder
op pagina 2.*

Van de redactie

Tegen het einde van het jaar ontvangt u de nieuwste uitgave van de Camillusbode. We hebben een aantal "live"- verslagen voor u, over dingen die mensen dit jaar meemaakten. En ook voor de rest is het weer lezenswaardig.

De Nederlandse Camillianen wensen u en al de uwen een Zalig Kerstfeest en Gods zegen voor het nieuwe jaar 2009.

p. Piet Denneman O.S. Cam.

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 1900 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.

*Giro: 16 90 120 t.n.v.
Administratie St. Camillusbode Roermond
of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen
Roermond
ISSN nr. 0008-221*

Vervolg van pagina 1.

wordt je patiënt (lijdende) hoe vaak we ook praten over bewoner of cliënt. Je bent niet meer degene die je was vóór opname en dat doet naast het vooruitzicht op een goede verzorging pijn.

Er wordt enorm veel door de familie en zorgers gedaan om deze pijn te verzachten of zelfs weg te nemen en een van de belangrijkste zaken daarin is het bieden van troost. Een ouderwets woord, maar van immens belang.

Troosten is best moeilijk, want het ligt oh zo gevoelig. Wanneer een vrouw na het overlijden van haar man snikkend tegen haar kinderen zegt: "En nu ben ik helemaal alleen" is het niet afdoende om te zeggen: "Maar moeder, u hebt ons toch nog". Dat is natuurlijk zo, maar het biedt op dat moment geen troost, want de levenspartner waar je alles mee deelde, is er niet meer. Je hebt het gevoel in een gat te vallen. Want mensen die overvallen worden door een groot verdriet ervaren het leven als een donker gat, waarin zij terecht zijn gekomen. Echte troost heeft dan solidariteit nodig. Dus dat de trooster ook in dat donkere gat stapt, en samen de gevoelens en de zwarte feiten verkent en de situatie uithoudt, want oplossingen zijn op dat moment vaak niet voorhanden. De blik is helemaal naar binnen gericht, omdat het buiten zo donker is. De trooster, die het donker deelt, kan de blik weer naar buiten laten gaan. Er staat iemand naast je. Hoe fijn is het om in je verdriet iemand naast je te hebben, die je aanraakt en koestert zonder dat het benauwend wordt. Iemand die

Bedankje

Gracias – a sante sana – dank u!

Kredietcrisis, banken die omvallen, inflatie, slechtere economische vooruitzichten. Het lijkt soms wel of er niets anders meer belangrijk is en alles alleen om geld draait. Gelukkig, dat het dan toch weer Kerstmis mag worden, dat we mogen ervaren dat de geboorte van een kind zo oneindig veel meer waarde heeft dan geld.

Een kind wordt geboren, nieuw leven begint, de start van eindeloos veel mogelijkheden.

En om een goede start van dat nieuwe leven in onze kraamklinieken in Colombia en Tanzania mogelijk te maken, draagt u met z'n allen uw steen(-tje) bij. Want goede zorg rondom de bevalling heb je gewoon nodig. Sterker nog: zou je daar zelfs als aanstaande moeder en nog ongebooren kind geen recht op hebben?

Namens onze missionarissen, maar vooral namens alle moeders en hun kindjes, en voor alle andere projecten die u steunt, heel hartelijk dank!

Trix Coerts

er voor jou is, je de tijd gunt en het uit houdt zonder weg te vluchten.

Wanneer we nu naar Kerstmis kijken, de geboorte van Jezus, dan wordt duidelijk waarom de laatste strofe van het Rorate begint met consolamini, troost u. Juist met Kerstmis herdenken we dat God ons leven komt delen, met ons afdaald in het duister van de nacht. Door ons leven als mens te delen verklaart Hij zich solidair. Hij geeft ons geen goedkope raadgevingen vanaf een ongenaakbare hoge troon, maar kan door ons leven te delen, ons helpen ook samen naar het licht te kijken. Hij kiest ervoor om als baby de weg van iedere mens te beginnen, met de pijn en het geluk die daarbij horen. Het kind zijn, de puberteit, zijn leraarschap, zijn rondtrekken tussen de mensen, zijn solidariteit met armen en

zieken. Zelfs in het bittere einde, bewerkt door een aantal mensen die hem namens God de mond snoeren, omdat zijn verhaal over en van God niet strookt met hun dogmatische, angstige en vaak magische begrip van God, blijft hij onze onmacht delen. Als we God in Jezus de Trooster met een hoofdletter noemen, dan is die titel zeker terecht. Voor mensen die lijden is Jezus zeker geen kille toeschouwer aan de rand van het leven, maar iemand die door ons leven te delen, zijn boodschap van liefde, mededogen en solidariteit op een unieke wijze gestalte geeft.

Juist voor mensen die het moeilijk hebben kan in deze zin het Kerstfeest een feest van troost en licht worden.

Ik wens u allen in deze geest een zalig Kerstfeest toe.

Paul Schreur

Zorg bij de buren

Tijdens onze vakantie in Duitsland afgelopen zomer, kwam ik ten val en verzwikte mijn enkel

In het ziekenhuis in Ilmenau (onder Erfurt), werd een enkelbreuk geconstateerd. Je been breken tijdens vakantie, is wel het laatste waar je behoefte aan hebt als je van huis bent. Daar staat tegenover dat de behandeling in het ziekenhuis bij onze oosterburen vriendelijk en klantgericht was. Op vrijdagmiddag om 16.00 uur kwam ik binnen op de eerste hulp.

Ik zat nog geen 5 minuten met mijn gebroken enkel in de wachtruimte, toen een verpleegkundige met rolstoel arriveerde, die me verzocht daarin plaats te nemen, en me vervolgens naar de röntgen rolde.

Daar werden twee foto's gemaakt, waarna de reis weer verder ging per rolstoel richting dienstdoende arts. Die had de twee genomen enkelfoto's al klaarliggen, waarna de diagnose snel gesteld was. De vakantie kon ik verder wel vergeten; Urlaub zu Ende! Een eventuele operatie aan de enkel kon voor de maandag erna geregeld worden of er zouden 6 weken in het gips nodig zijn voor het herstel.

De reis werd meteen vervolgd richting gipskamer, waar de pijnlijke enkel in het gips werd gezet door dezelfde arts en de verpleegkundige
Ik kreeg ouderwets, zwaar

gips tot aan de knie, waarbij uitdrukkelijk werd vermeld dat ik het been niet mocht belasten, adviezen hoe er verstandig mee om te gaan en een tromboosespuitje in de buik. En dan de rekening: € 92.77 inclusief 2 hagelnieuwe krukken die we niet meer hoefden terug te brengen, en 2 tromboosespuitjes die we zelf moesten toedienen, en een CD met de 2 foto's van de enkelbreuk.

Na anderhalf uur stonden we weer buiten, nadat de dienstdoende verpleegkundige zich verontschuldigd had dat ze er 15 minuten over deed om de rekening klaar te maken omdat de Europese zorg helaas nog niet direct bij de verzekering kon worden gedeclareerd.

Omdat we graag een second opinion wilden reden we naar Nederland.

Voor de vervolgbehandeling zijn we in Oss 2 keer naar het ziekenhuis geweest. Ik ben daar behandeld door de gespecialiseerde verpleegkundige van de gipskamer, die zeer deskundig en vriendelijk was.

Hij vertelde dat ik de chirurg wel kon bezoeken, maar dat ik dan minstens een uur in de wachtkamer moest plaatsnemen.

De eerste keer is het Duitse gips vervangen door licht loopprips tot aan de kuit en dit was al een hele verbetering.

Na twee weken werd het loopprips vervangen door tape en moest ik vooral veel lopen. De rekening in Oss ligt er niet om: € 544.- en dat voor 2 eenvoudige medische handelingen.

De conclusie: mocht u van plan zijn iets te breken, doe dat dan bij voorkeur niet in Nederland. De medische zorg in Duitsland (Ilmenau) kost een fractie van die in Nederland, en men is uitermate behulpzaam en snel. Het gips en behandelplan zijn in Nederland echter moderner maar de prijzen dus ook.

Eugène Janssens,
Oss

“Open on Sundays”

‘Kan de levenstucht van kloosterlingen bijdragen tot gelukkige samenlevingen?’ Door dit soort vragen laat ik mij, bij tijd en wijle, nog steeds verzinken in vruchtbare overdenkingen. Nu aan de vooravond van mijn tweede Camilliaans decennium komt het me zinvol voor om iets van mijn beschouwingen onder woorden te brengen en te delen met de lezer van de Camillusbode. In deze Kersteditie is dit gerealiseerd. Het heeft betrekking tot bovenstaande vraag.

De vraag spreekt twee leefsectoren aan: de wereld van mijn eigen persoonlijke IK én de grotere wereld om mij heen, de samenlevingen, waaraan ik bijvoorbeeld vanwege mijn Camilliaans werk dagelijks deelneem. Deze samenleving is pluriform, van autoritaire moraal vrijgevochten en vandaag de dag ex-christelijk. Een van de gelukkige verworvenheden van onze huidige samenleving vind ik de volledige gelijkberechtiging van de vrouw. Het christendom heeft hierin heel lang een positieve rol gehad. Een van de ongelukkige verschijnselen in onze tijd is de toenemende vereenzaming onder de burgers. Dagelijks vereenzamen vrouwen, mannen en jeugdigen. Slachtoffer van ontrouw, afwijzing en eigengereide zucht naar bevrediging. Ik doorzie verder hoe belangrijke takken van kennis en wetenschap zich in

dienst stellen van consumptie, wellness en lichamelijk behoud. Een geraffineerde manier van valselijk geluk bevorderen. Zelf maak ik deel uit van de grote samenleving met al haar ongeluk en met haar in mijn ogen ongelukkig makend geluk. Indien ik de kritische vinger wijs naar de misstanden van onze maatschappij, wijs ik dus ook naar mijn eigen persoon, naar mijn gedragingen. Camillianen moeten zich onderscheiden in gedrag. Daar hebben zij namelijk geloften voor afgelegd. Wie ben IK als geloftenkloosterling om de samenleving de tegenpool te tonen van ontrouw, van ziekelijke consumptie of van hang naar eigenbehoud? Ik zal in ieder geval iemand moeten zijn, die zich voortdurend zelf eerst een spiegel voorhoudt.

Bestendig geluk komt niet voort uit wat het eigen oog streelt, het vernuft berekent en de begeerten bevredigt. Dat heeft onze achterliggende mensengeschiedenis wel

duidelijk gemaakt. Dat weet en erken ik als kloosterling. Toch moet ik mijzelf de spiegel steeds blijven voorhouden. Ik kan mij namelijk niet inbeelden gevrijwaard te zijn van begeerten en daden die in mijn alledaagse leven het oprechte geluk sluipend in de weg staan. Want ook ik maak me schuldig aan ontrouw jegens een ander. Daarvoor hoef ik niet verwickeld te zijn in relaties of seks-escapades. En aan de tomeloze consumptie en de wellnesstrend in onze samenleving doe ik ook mee. Oké, ik heb geen koopdrang, maar zittend op een straatbank op een mooie zondagvoormiddag droom ik toch heimelijk van een luxe Bentley. Hierbij aanschouw ik hoe stad en dorp aan het shoppen slaat. “Open on Sundays” schijnt er bij sommige grote outletzaken plechtig te staan. ‘Is er dan geen één dagdeel meer over voor collectieve geestelijke bezinning? Nee, kennelijk niet meer’, mompel ik dan in

Wil Meekels, aan het begin van zijn eerste decennium.

Air-Miles

mezelf. Maar nog geen uur later ben ik maar al te blij, dat ik bij de geopende AH. toch mijn yoghurt kan halen. On Sunday. Over hang naar eigen lijfsbehoud gesproken: met afschuw kijk ik naar de vette hangbuiken op de zandstranden, terwijl ik mezelf gelukkig prijs met mijn mager strak torsootje. Mijn kaalheid die mij vroegtijdig ten deel viel heb ik jaren lang als een historische ongerechtigheid ervaren.

Ik stoor mij aan het toememende aantal overjarige mannen, geluk zoekend in de vruchtbaarheidsklinieken, omdat zij nog van alles willen -een derde leg bijvoorbeeld -, maar er te weinig testosteron voor hebben. Terwijl ikzelf de afname van mijn potentie angstvallig volg. Testosteron en ik met mijn Camilliaanse gelofte van zuiverheid. Dat belooft nog heel wat voeten in de aarde te hebben!

Gelukkig kan ik mij, als ik de boeken mag geloven, troosten aan de gedachte, dat de allereerste Camilliaan, de heilige Camillus de Lellis, met zijn passies tijdens zijn ruige jaren beslist niet voorbeeldig geweest zal zijn in liefdestrouw en in genotsbeleving. Aan een van zijn voeten keeg hij niet om niets een hardnekkige huidwond, die niet wilde helen. Een verdachte aandoening, zo vind ik maar. Het doet me ergens aan denken. Er zijn na hem, mondiaal gezien, Camillianen geweest, die hun wilde jaren kuiser hebben

doorgebracht dan hijzelf. Maar zijn bekering, hoe onverhoeds ook, deed hem een spiegel voorhouden. Het maakte hem waardig en vaardig om in de toenmalige wereld ongeluk in de vereenzaamde harten van mensen te veranderen in geluk van geheel ander kaliber. Camillus de Lellis werd door zijn bekering radicaal konsekwent voor zichzelf. Bekering! Inkeer! Oei, daar haal ik iets aan. Heb ik bekering ondergaan? Ja! Wilde jaren zijn er nimmer aan voorafgegaan en de bekering verliep evenmin plotseling en afdoende op één dag. Want nóg onderga ik het.

Indien kloosterlingen mens en wereld gelukkig willen maken, zouden zij eerst zelf bekering moeten ondergaan. Bekering heft de levensoneffenheden niet op, maar maakt het leven wel waardig en bevoegd tot voorbeeldig handelen. Voor zulke bekering blijkt geloven noodzakelijk, als we de heilige Camillus en ook andere heiligen kunnen vertrouwen. Geloven in wat op menselijk kennisniveau snel als onzin en flauwekul betiteld kan worden. Toch geloven kloosterlingen en Camillianen precies in die Onzin. In het Onmogelijke! Dit Onmogelijke valt niet samen met de mensen-aarde, maar heeft zijn verblijfplaats Boven. Van hieruit is het dat bekering wordt geregistreerd. Wie oren heeft, hij hore.

Wil Meekels

Hallo spaarders,
Er zijn een vijftigtal mensen die Air-Miles sparen voor reizen van onze missionarissen.

In de loop van de jaren hebben we op deze manier heel wat geld bij elkaar gebracht. De gespaarde Air-Miles konden we moeilijk direct voor reizen besteden, maar door de omweg van kaarten voor de Efteling, die dan aan geïnteresseerden verkocht werden, kwam er dus voor die reizen toch veel geld beschikbaar. Nu kreeg ik enkele maanden geleden bericht van de Air-Miles organisatie, dat zij willen stoppen met groepsparen en dat de spaarders individueel verder moesten gaan. Er zouden maar 4 mogelijkheden overblijven voor groepsparen.

Na dat eerste bericht heb ik niets meer gehoord, maar we moeten ervan uitgaan, dat onze actie in het komende jaar ophoudt. Vandaar twee adviezen: laat ons weten wie er allemaal nog een kaart van onze actie gebruikt, het kaartnummer begint dan met 6009150 300104...

Mocht u bericht krijgen om uw kaart om te zetten op een van de overblijvende groepen, kies dan voor Memisa/Cordaid omdat u dan missionarissen in hun algemeenheid blijft steunen. Dus graag een berichtje van de spaarders.

Het saldo bedraagt op het ogenblik 28.855 Air-Miles, hetgeen weer ongeveer € 270,- betekent.

Hartelijk dank voor uw inzet.

Paul Schreur

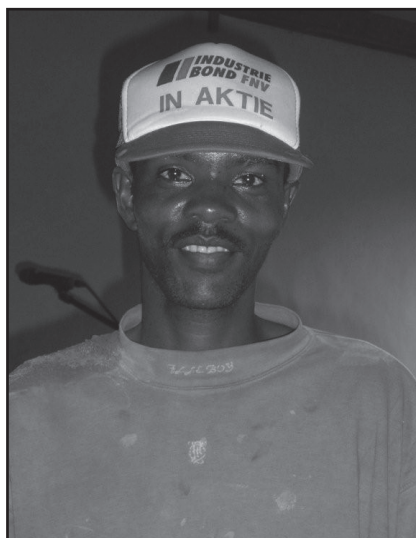
Voor de 26e keer landde ik weer op Julius Neyerere Airport in Dar es Salaam

Tanzania van 15 augustus tot 31 oktober 2008

Onwillekeurig denk ik aan de eerste keren toen de luchthaven deze naam nog niet droeg en de geautomatiseerde afdelingen, als koffers afhalen, douane faciliteiten en de scans die moeten zorgen voor de veiligheid van de komende en vertrekkende reiziger nog niet aanwezig waren. Ik realiseer mij terdege dat er vooruitgang zit in Tanzania al gaat het heel erg pole pole (langzaam aan). Enfin, zoals gewoonlijk stond Pater Camille Neuray mij weer op te wachten samen met wat wederzijdse vrienden en we vertrokken op de minuut nauwkeurig naar mijn thuisbasis in Tanzania Yombo Dovya.

Ofschoon het al avond was kon ik aan de contouren van de aanbouw zien dat de kerk al in een vergevorderd stadium was vergeleken met 3 maanden geleden toen ik ook daar was. Na een Kilimanjaro, baridi sana, (een ijskoud glaasje Kilimanjaro bier) zocht ik niet mijn "eigen" kamer op maar een geïmproviseerde kamer annex gereedschaphok/magazijn. Maar door de vermoeidheid overmand was de morgen alweer snel daar.

De zondagmorgen was net als gewoonlijk weer een feest. Een bomvolle kerk (meer dan 1000 mensen) zorgde voor schwing, dans en devotie op een manier die wij in Nederland helaas niet kennen. Het koor danst, swingt

en zingt en alle mensen doen enthousiast mee en dan zijn 2 uren in de kerk zo voorbij. De maandag morgen stond voor mij in het teken van rondneuzen op de bouw en voor ik het wist stond ik te breken en te zagen en te timmeren alsof ik nooit anders heb gedaan. In tegenstelling tot zwarte bouwvakkers ben ik na enkele uren al door en door nat vanwege de hoge temperatuur en ben ik ook wel toe aan een

glaasje koud drinken en een paar uurtjes rust.

Die knapen, wel een stuk jonger als ik, sjuuwen door van 's morgens zeven tot dat het donker wordt. Als ik ze dan na afloop een flesje cola aanbied zijn ze de koning te rijk en genieten echt met volle teugen. Ook de volgende dagen ben ik druk in de weer op de bouw maar de werktijd voor mij wordt steeds korter, mijn rug steeds strammer en het besef dat ik wat ouder wordt steeds groter.

Ik integreer steeds meer bij de kinderen van het op het missieterrein gelegen schooltje. Af en toe stap ik de klas in en ga, in goed overleg met Mwalimu (onderwijzeres) Vero de kinderen wat Nederlandse liedjes leren. Er staat een oude gitaar op de missie en die doet het nog wonderlijk goed. Binnen een dag hoor je uit het leslokaal het oude

vertrouwde Vader Jacob en de rode paddenstoel schallen dat de kinderen, zonder iets van de tekst te begrijpen, uit volle borst zingen. Dat ik zo nu en dan een Pipi aanbied komt me duur te staan want 's morgens om 07.00, de school begint pas om 08.30 staan ze al aan mijn raam en scanderen mijn naam Rouis, Rouis karibu. Louis Louis, je bent welkom (ze spreken de R uit voor de L) Ondertussen help ik vader Camille met het maken van de boekjes voor de 150 vormelingen van de komende week (het zijn er voor deze keer niet veel zeggen ze), ik tel het geld van de collectes, en kop de verfrommelde vieze briefjes (vooral van 500 Tzhs, het biljet met de minste waarde) op stapels.

Als je alles geteld hebt ben je miljonair zo rond de 2,3 miljoen maar dan nog heb je maar een dikke 1000 euro bij elkaar van 2 zondagen de bijdragen van zo'n 4000 mensen. Maar.... alle beetjes helpen en de mensen hebben gewoon geen geld. Maar de kosten van de

bouw lopen steeds verder op en de bedelaars lopen af en aan. Vooral ooms en tantes van kinderen die hun ouders door aids verloren hebben komen vragen om een bijdrage voor het schoolgeld van de kinderen. Gelukkig heb ik door allerhande acties in Nederland enkele duizenden euros bij elkaar vergaard en kan Camille, zij het lang niet voor allemaal, toch zorgen dat kinderen, die anders kansloos waren, de school bezoeken, wat boeken en schriften kopen en zodoende toch kans hebben op een goede educatie. En opleiding is toch de drijfveer voor ontwikkeling. Als de kinderen een kans krijgen om te studeren hebben ze de mogelijkheid om straks een baan te krijgen en te zorgen voor hun familie, en indirect ook voor Tanzania.

Verder heb ik nog wat gepushed om de container op de missie te krijgen en wonder boven wonder kwam die op de woensdag voor mijn vertrek aan op de missie van Yombo Kiwalani. De parochie die

momenteel geleid wordt door de zwarte priesters, Ephrahim, Mroso en a.s priester Festo. De mensen, en ook de paters, zijn dan weer blij want er komt weer van alles uit de container dat ze heel goed kunnen gebruiken. Dit keer zo'n 170 computers, orgels, banken volop emmers met deksel, fietsen voor Pater Theo van Schayk, kleding, speelgoed, etc.

Helaas ben ik de laatste 10 dagen geveld door Malaria, maar dankzij zuster Xaveri en de dienstdoende Daktari (dokter) van de dispencery van Kiwalani hadden we dat nogal snel bedwongen. In tegenstelling tot Nederland kunnen ze daar wel met dergelijke ziektes omgaan, zolang er maar medicijnen zijn. Maar geld is en blijft altijd een probleem om de medicijnen te kopen en daarom sterven er jaarlijks op het Afrikaanse continent nog 3.000.000 mensen aan deze rotziekte. Samengevat kan ik zeggen, het was een mooie tijd in Tanzania, ik heb weer genoten van de openheid, de blijdschap, de vriendschap en de liefde die de mensen daar uitstralen. De onbevangenheid van de kinderen en ondanks alle armoede toch een bepaalde tevredenheid bij de mensen. Daar zouden wij als Nederlanders heel veel van kunnen leren.

Louis Staals

Raka, de begenadigde Domoor

De ezel van de H. Jozef heette Raka. Dat betekent Domoor. En dat is zelfs voor een ezel een scheldnaam. Natuurlijk had niet Jozef zelf hem die naam gegeven. Hij had hem alleen maar overgenomen van de handelaar op de ezelsmarkt in Nazareth. Met hangende kop had Raka daar nog steeds gestaan toen de markt al was afgelopen. Alweer was er voor hem geen koper komen opdagen. Raka wist het zelf best wel: hij was nu eenmaal geen prachtexemplaar. Hij keek een beetje scheel, hinkte wat, en erg sterk was hij ook al niet. "Je bent een mankpoot", zo had zijn eigenaar hem al vaak uitgescholden. "Je bent niet eens je voer waard!" Toen de handelaar merkte dat Jozef interesse voor het dier leek te hebben, zei hij: "Geef me maar twee denaries, dan kun je dat beest meteen meenemen!"

En Jozef betaalde die twee denaries, zonder eerst nog lang af te dingen. Hij had medelijden met het arme dier dat hem zo trouwhartig aankeek. Als timmerman kon hij best wel een ezeltje gebruiken. En al was Raka dan wel niet zo sterk, hij zou toch heus wel zijn gereedschap kunnen dragen.

Al spoedig merkte Raka, dat hij in Jozef een fatsoenlijke baas had gekregen. Eentje die hem vriendelijk toesprak. En voor het eerst werd hij nou eens niet meer alle dagen geslagen. En toen Jozef later Maria bij zich in huis nam als zijn vrouw, braken er voor Raka gouden

tijden aan. Hij werd nu zelfs gestreeld en kreeg af en toe een lekkere wortel. Dus vond hij het niet meer zo erg dat hij zijn vroegere scheldnaam behield. "Jij bent toch een hele lieve Domoor", wist Maria hem te troosten. En Raka gaf zich alle moeite om dat vriendelijke paartje niet teleur te stellen.

Daar zou hij al gauw de kans voor krijgen. Voor de door de keizer bevolen volkstelling moest Jozef met Maria naar Bethlehem reizen, een stadje toch wel zo'n 100 mijl ver. Een lange moeizame reis. Daar kwam nog bij, dat Maria een kind verwachtte. "We hebben een sterk dier voor jou nodig, vrouw", zei Jozef; "ons ezeltje zal dat met zijn zwakke krachten amper kunnen!" Toen Raka dat hoorde, werd hij voor het eerst echt bokkig tegen Jozef. Hij stampte met zijn hoeven en schreeuwde luid zijn woede uit. "Maar Raka toch", zei Maria kalmerend, "natuurlijk mag jij me dragen. Ik zou geen betere ezel weten dan jij!" Jozef gaf toe en ging meteen op pad. Door Galilea, via Samaria naar Judea en helemaal naar Bethlehem. Er waren veel mensen op pad en onderweg kwam Raka heel wat collega's tegen. Toen ze eindelijk hun doel bereikt hadden, moest ook Jozef toegeven: "Je hebt het goed gedaan, Raka. Dat had ik niet van je verwacht!" Nou, zie je wel, dacht Raka bij zichzelf, ook heilige mannen kunnen zich vergissen!

Toen kwam dat vervelende zoeken naar een herberg. De goedkopere etablissementen waren natuurlijk allemaal bezet en een eersteklas hotel kon Jozef zich niet permitteren. Uitgeput kwamen ze tenslotte bij de herders buiten de stad terecht. Dat waren ruwe, maar hartelijke mensen. "Natuurlijk kunnen jullie in onze stal blijven", zeiden die. "En jullie ezel kan met onze schapen grazen en bij hen slapen." En zo gebeurde het. Raka knabbelde nog even aan een paar malse sprietjes en viel toen van vermoeidheid in slaap.

Maar midden in de nacht schrok hij wakker. En de schapen ook. Waarom was het plotseling zo licht? Een stralende ster verlichtte de omgeving. Op de weide stond een grote stralende engel. Hij kondigde plechtig de geboorte van een kind aan, dat de redder van de wereld zal zijn. "Jullie zullen een kindje vinden dat in een kribbe ligt", zo luidde zijn boodschap. Dat kon alleen maar hier in de stal zijn! Van alle kanten kwamen er al dieren

Steunpunt terZijde

aanlopen, die de boodschap ook hadden gehoord. Nog net voor een machtige leeuw kon Raka de stal binnenglippen. Toen Jozef hem zag, wenkte hij dat hij maar dicht bij het kindje moest komen. Dat zag er heel lief uit. En met een bewonderend knikje feliciteerde Raka Maria. Maar zij krabbelde zijn lange oren en zei: “Dank je wel, Raka, ook jij hebt ertoe bijgedragen dat alles zo goed is gegaan. Je bent toch een hele lieve begenadigde ezel!” Raka liet zich al die loftuitingen welgevallen en knikte nog ijveriger. Welke ezel krijgt er nou zoveel lof? Daar kun je toch rustig Raka heten.

En er waren nog meer huldigingen, want een paar dagen later moest het jonge gezin het land uit vluchten, en Raka was weer de drager van de heilige last. Toen ze op weg naar Egypte een keertje pauzeerden, klopte Jozef hem heel erkentelijk een keertje op zijn rug en fluisterde hem in het oor: “Jij bent de enige ezel op de hele wereld die de Heiland heeft gedragen!” Raka begreep wel niet precies wat Jozef daarmee bedoelde, maar hij merkte Jozefs erkentelijkheid en antwoordde daarop met een drievoudige vreugdekreet: I-A, I-AA, I-AAA.

*Uit: Hans Uhrmann – Walter Schubert:
“Weihnachten der Tiere”,
Eos-Verlag.
Vertaling: P. Denneman*

Sinds vele jaren is in Midden-Limburg het Netwerk Palliatieve Terminale Zorg actief.

In dit netwerk zijn zowel het ziekenhuis, als de thuiszorg, de verschillende verpleeghuizen, de huisartsen en het hospice de Ark actief. Zij proberen voor alle terminale patiënten goede zorg te realiseren. Wij, Camillianen, kregen de indruk, dat de geestelijke zorg, die in het ziekenhuis, in de Ark en in de verschillende verpleeghuizen aanwezig is, in de thuissituatie vaak ontbrak. De automatische binding met een kerk of kerkgenootschap is in de afgelopen tientallen jaren steeds meer weggefallen doordat de kerk haar betekenis verloor of mensen zelfs tegenstaat. In de situaties waar wel geestelijke zorg aanwezig is, blijkt die door bijna alle stervenden en hun omgeving zeer gewaardeerd te worden. In de instellingen zien we dat de geestelijk verzorger of pastor buiten en over grenzen van kerken heen de stervenden in hun eigen levensovertuiging kan steunen en geestelijk nabij zijn. Tegelijk zien we echter een afname van geestelijk verzorgers in de regio. De Camillianen hebben enkele jaren geleden samen met het Netwerk iemand aangesteld om onderzoek te doen naar de behoefte aan geestelijke begeleiding voor terminale patiënten in de thuissituatie.

Er werd een studiegroep opgericht, waarin de verschillende levensbeschouwelijke stromingen vertegenwoordigd waren samen met professionals uit de praktijk van de zorg. Het bleek, dat veel mensen juist in de laatste levensfase een grote behoefte hebben om te praten over hun angst, het soms gebroken verleden, het geloof in God of juist hun teleurgesteld zijn in God, een leven na de dood, en andere indringende vragen die het naderende levenseinde oproept.

De studie maakte duidelijk, dat er behoefte was en is aan geestelijke zorg in de thuissituatie. Deze zorg wordt van ouds her gegeven door de parochies en gemeenten, maar waar die binding niet meer op prijs gesteld wordt of waar er geen enkele binding is met een levensbeschouwelijk genootschap moest er iets komen waar mensen terecht konden.

En zo ontstond het steunpunt terZijde.

Het steunpunt is ondergebracht bij de Thuishulpcentrale Midden-Limburg en de daarbij aangesloten Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg. Voor deze groep is gekozen omdat weinig patiënten en hun naasten een beroep doen op geestelijke zorg. Het project is pas onlangs na een uitgebreide training van de geïnteresseerde vrijwilligers van start gegaan. In een later stadium hopen we u te kunnen vertellen hoe het steunpunt aanslaat of niet.

Paul Schreur

Nieuwtjes van de Nederlandse Camillianen

Een nieuwe postulant

Op 20 augustus j.l begon Vincent Sterring uit Tilburg met zijn postulaat bij de Camillianen. Het postulaat is een periode waarin de gemeenschap en iemand die voor het religieuze leven kiest, dieper met elkaar kunnen kennismaken. Een voor de toekomst hoopvolle ontwikkeling. In een volgend nummer zullen we Vincent zelf aan het woord laten en kunt u horen wat hem ertoe brengt Camilliaan te willen worden in deze tijd.

Trix gaat met pensioen

Na ruim 40 jaar in het Groot Zieken Gasthuis (nu Jeroen Bosch Medisch Centrum) gewerkt te hebben is Trix met het bereiken van haar 60ste verjaardag met pensioen gegaan. Zij heeft op 17 september in het ziekenhuis in Den Bosch afscheid genomen van haar werk op de intensive care. Het was een speciaal afscheid, omdat er een mini symposium was georganiseerd met als titel: Minder hard meer hart. De titel was geleend van een symposium, dat de katholieke vereniging van zorginstellingen enkele jaren geleden gehouden heeft. Enkele sprekers, waaronder Trix zelf, gingen in op de noodzaak om naast alle techniek en ingewikkelde zorg toch juist oog te blijven hebben voor de hele en unieke mens. Veel collega's en belangstellenden bedachten via Trix onze missies met een gulle gave. Na haar pensioen gaat Trix zeker niet rentenieren. Ze heeft intussen al een aantal aanvragen gekregen om binnen de gezondheidszorg als Camilliaan actief te blijven.

Kloostermarkt in Essen

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het bisdom Essen werd er door de religieuzen van het bisdom een grote kloostermarkt georganiseerd op het terrein van het Camillus klooster in Essen-Heidhausen. Ook vanuit Nederland namen enkele medebroeders aan deze markt deel. Het doel was allereerst om als religieuzen een beetje zichtbaarder te worden, want veel mensen wisten niet dat er binnen hun bisdom nog zoveel kloostergemeenschappen waren. Daarnaast ook om informatie te verschaffen over het reilen en zeilen van de verschillende gemeenschappen. Het beste lokmiddel om deze doelstelling te realiseren is iets speciaals te koop aanbieden. Er werden door de verschillende gemeenschappen allerhande zelf gemaakte spullen aangeboden. Van gebak tot cactussen en van likeur, via kaarsen tot keramiek. Het was op die zonnige 20ste september een geweldig feest.

Nieuwtjes uit de missie

Tanzania

Elders in dit nummer kunt u een uitgebreide impressie lezen van het leven bij onze missionarissen in Tanzania.

Colombia

Hij is weer weg

Jos Hilkens, een leken Camilliaan in hart en nieren, is begin november weer voor enkele maanden naar Barranquilla vertrokken om Maria Poulisse te helpen in het kindercentrum. Jos, die het grootste deel van zijn werkzame leven als fysiotherapeut gewerkt heeft binnen het verpleeghuis St. Camillus, heeft eerst een aantal jaren in Barranquilla gewerkt en gaat nu elk jaar een paar maanden terug om te helpen. Zijn grote kennis van de haptonomie en het uitnodigen tot bewegen heeft hem in Barranquilla al een zo grote faam verschaft, dat hij gastcolleges geeft aan de universiteit en de studenten staan te springen om bij hem stage te mogen lopen.

Ce Camillo 10 jaar

In de vorige Camillusbode heeft u al het een en ander kunnen lezen over het centro de educacion San Camilo. Het centrum is 10 jaar geleden opgezet door Maria Poulisse, Camilliaan uit Kerkdriel.

Vanaf 24 november tot en met 7 december wordt er flink feestgevierd. Laat dat maar aan Maria en haar medewerkers over. Daarnaast wordt er ook veel informatie gegeven over het centrum, de doelstellingen en de behandelingen

. Het feest begint met gedurende twee dagen een aantal tentoonstellingen met kunststukken en modeontwerpen, gevolgd door een dag met informatie over Nederland. Er worden op die dag door de Nederlandse ambassade allerlei video's over Nederland getoond.

Daarna wordt er vooral gefeest door de kinderen van CE Camilo en hun ouders. Ze laten ook zien wat ze allemaal gepresteerd hebben in de afgelopen 10 jaar. Er zijn zelfs kampioenschappen aan verbonden. Het wordt een geweldig feest, want de mensen uit Barranquilla weten uitstekend wat feesten is. Dat is hen wel toevertrouwd. De feestelijkheden worden afgesloten met de eerste communie van een aantal gehandicapte kinderen van CE Camilo.

Postzegels

Hartelijk dank aan alle mensen die voor ons postzegels verzamelen. Het lijken altijd kleine druppels op een gloeiende plaat, maar vele druppels kunnen dan veel betekenen.

De door u verzamelde en opgestuurde postzegels hebben het afgelopen jaar ruim € 250,- opgebracht. Een heel aanzienlijk bedrag wanneer u naar die kleine stukjes papier kijkt.

Al onze spaarders wil ik dus nogmaals van harte bedanken.

Ook ontving ik van iemand een hele verzameling, maar het is zaak om goed te kijken hoe daar het meeste profijt uit gehaald kan worden.

Paul Schreur

TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons terugsturen met het verbeterde adres.

U ontvangt dan van ons een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de Camillusbode te ontvangen, wilt u deze dan ook aan ons terugsturen met een kleine aantekening hierover.

Dan verwijderen wij uw adres uit ons bestand.

Camillusbode
december 2008

AFZENDER:

Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland